

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

14 юли 1976 година*

По съединени дела 3-76, 4-76 и 6-76

с предмет преюдициални запитвания, отправени до Съда, съгласно член 177 от Договора ЕИО от Arrondissementsrechtbanken (окръжни съдилища) на Zwolle (Дела 3-76 и 4-76) и на Alkmaar (Дело 6-76) съответно по наказателните производства, висящи пред този съд между

Cornelis Kramer (Дело 3-76)

Hendrik van den Berg (Дело 4-76)

Vennootschap onder firma (Събирателно дружество) Kramer en Bais (Дело 6-76)

относно тълкуването на членове 30, 31, 34, 38-47 от упоменатия договор, на член 102 от Акта относно Условията за присъединяване и за промените в Договорите и, накрая, Регламент (ЕИО) № 2141/70 от 20 октомври 1970 г. относно установяване на обща структурна политика в риболовната промишленост и Регламент № 2142/70 от 20 октомври 1970 г. относно обща организация на пазара на рибни продукти (ОВ L 236, стр. 1 и 5),

СЪДЪТ,

в състав: г-н R. Lecourt, председател, г-н H. Kutscher и г-н A. O'Keefe, председатели на състав, г-н J. Mertens de Wilmars, г-н P. Pescatore, г-н M. Sorensen, и г-н F. Capotorti, съдии,

генерален адвокат: г-н A. Trabucchi,

секретар: г-н A. Van Houtte,

постанови настоящото

Решение

1. С решения от 24 декември 1975 г. (Дела 3-76 и 4-76) и от 2 януари 1976 г. (Дело 6-76), постъпили в секретариата на Съда на 12 и 23 януари 1976 г., Arrondissementsrechtbanken (окръжни съдилища) на Zwolle и на Alkmaar съответно са задали на Съда съгласно член 177 от Договора за ЕИО, серия от въпроси относно тълкуването на членове 30, 31, 34, 38-47 от този Договор, на член 102 от Акта относно условията за присъединяване и промяната на Договорите - от тук нататък наричан „Акт за присъединяване” - както и на Регламенти № 2141/70 и № 2142/70 на Съвета от 20 октомври 1970 г. относно установяване съответно на обща структурна политика в риболовната промишленост и общата организация на пазара на рибни продукти (ОВ L 236, стр. 1 и 5).

---

* Език на производството: нидерландски.

2. Тези въпроси са били повдигнати в рамките на наказателни производства, образувани срещу определени нидерландски рибари, които са обвинени в нарушение, през май или през август 1975 г. в зависимост от делото, на някои разпоредби, постановени през тази година от органите на тяхната държава, като разпоредбите са целяли да гарантират опазването на запасите от морски език и писия в североизточната част на Атлантически океан.

3. Настоящите разпоредби са били приети в изпълнение на задължения, които са били въведени от Нидерландия в рамките на Конвенция в областта на риболова в североизточната част на Атлантически океан, подписана в Лондон на 24 януари 1959 г., която цели да „гарантира опазването на запасите от риба и рационалното използване на риболовните райони в североизточната част на Атлантическия океан и в съседните води, които са от общ интерес”. Всички настоящи държави-членки на ЕИО, с изключение на Италия и Великото херцогство Люксембург, както и седем страни нечленки, са страни по настоящата Конвенция.

4. Член 7, параграф 1, букви а) - е) от Конвенцията установява, че Комисията за риболова в североизточната част на Атлантически океан, създадена с Конвенцията, като общ орган на договарящите се държави, може да отправи препоръки към договарящите се държави, по серия от мерки, които влизат в целите на Конвенцията.

5. С решение, прието през май 1970 г. и влязло в сила на 4 юни 1974 г., в съответствие с процедурата, установена в член 7, параграф 2, са добавени към тези разпоредби (букви ж) и з), които упълномощават упоменатата комисия да препоръчва мерки за регламентиране през всеки период от една страна за количеството на общия улов и обема на риболовното усилие, а от друга страна за разпределянето на това количество и този обем между договарящите се държави.

6. Съгласно член 8 от Конвенцията, договарящите се държави са длъжни да прилагат такива препоръки, когато те са били приети с мнозинство не по-малко от две трети от присъстващите и гласуващите делегации, при условие, все пак, че е дадена възможност на всяка договаряща се държава, да се освободи от това задължение като оспори препоръката в определен срок.

7. Съгласно член 7, параграф 1, букви ж) и з) упоменатата комисия е издала препоръка относно риболова на морски език и на писия в морските води, обхванати от Конвенцията. Тази препоръка е станала задължителна през ноември 1974 г. в съответствие с упоменатия член 8. От една страна тя установява квоти за общия улов за 1975 г. и тяхното разпределяне между различните договарящи се държави, а от друга страна забранява риболова на кораби, които надвишават определен тонаж и определена мощност на 20 мили от „брегова” зона.

8. Рибарите, обвиняеми по главното производство, са обвинени в това че са нарушили нидерландските правни норми, приети в изпълнение на тази препоръка, които забраняват за определени периоди:

- или да се изважда на брега повече от определеното максимално количество морски език като се използват кораби, които имат определени регистрационни номера;

- или да се извършва улов на морски език или писия в упоменатата по-горе зона от дванадесет мили, като се използват кораби, които надвишават определен тонаж и определена мощност.

9. Със първите си три въпроса националните юрисдикции молят Съда да определи, по същество:

- в международен план, дали единствено Общността е овластена да се занимава със задължения като току-що описаните.

- във вътрешния план на Общността, дали националните мерки, като тези приети от Нидерландия, които от тук нататък ще бъдат посочвани като мерки, които „определят квоти за улов”, са съвместими с правото на Общността, както относно разпределението на правомощия между Общността и нейните държави-членки или относно забраната за застрашаване на целите или функционирането на разпоредбите на Общността за риболовната промишленост, или на последно място относно забраната за мерки с равностоен на количествено ограничение ефект при търговия между държавите-членки.

10. С четвъртия въпрос се пита дали членове 30, 31 и 34 от Договора, които установяват тази забрана, са пряко приложими в държавите-членки.

11. Следва да се подходи към тези различни въпроси по реда, посочен по-горе. I-Относно съответните външни правомощия на Общността и държавите-членки

12. Вторият въпрос, зададен от националните юрисдикции, се отнася до „правото да се сключват споразумения”.

13. Все пак следва да се уточни, че спорните национални мерки са били приети с цел да се изпълнят задълженията, които произлизат от задължителна препоръка на Комисията по риболова, чрез акт постановен от международен орган.

14. От тук следва, че този въпрос трябва да се разбира като такъв, който се отнася до правомощията на Комисията и държавите-членки в областта на определянето на квоти за улов, до участието в изготвянето на решения от един такъв орган и поемането на международни ангажменти в този контекст.

15. 1) За целите на отговора, който трябва да бъде даден на националните юрисдикции, първо следва да се обсъди дали Общността е овластена да занимава с такива международни ангажменти.

16. При липсата на специални разпоредби в Договора, които овластяват Общността да се занимава с международни ангажменти в сферата на опазване на биологичните ресурси на морето, трябва да се направи позоваване на общата система на правото на Общността в сферата на външните отношения на Общността.

17. Член 210 установява, че „Общността притежава правосубектност”.

18. Настоящата разпоредба, поставена в началото на част 6 на Договора, посветена на „Общи и заключителни разпоредби” означава, че във външните отношения Общността се ползва от способността да се занимава с

международни ангажименти в целия обхват на целите, определени в част 1 на Договора, чиято част 6 е продължение.

19. За да се определи в конкретния случай дали Общността е овластена да поема международни задължения, трябва да се вземе предвид системата на правото на Общността, както и нейните съществени разпоредби.

20. Тези правомощия възникват не само от едно изрично предоставяне от Договора, но може да произтича също по подразбиране от други разпоредби на Договора, от Акта за присъединяване и от мерки, приети в рамките на тези разпоредби от институциите на Общността.

21. Съгласно член 3, буква г), приемането на обща политика в областта на земеделието е специално упоменато сред целите на Общността.

22. Съгласно съчетаните разпоредби от член 38, параграф 3 и приложение II от Договора, взети заедно, рибните продукти са предмет на разпоредбите на членове 39-46 относно земеделието.

23. Член 39 определя сред целите, установени за общата селскостопанска политика, тези които осигуряват рационалното развитие на производството и гарантират наличието на доставки.

24. Според съчетаните разпоредби от първите три параграфа на член 40, взети заедно, Общността трябва да създаде, най-късно до края на преходния период, обща организация на земеделските пазари, която да може да включи всички необходими мерки, които се изискват за постигане целите, изложени в член 39.

25. За тази цел член 43, параграф 2 предоставя на Съвета правото и му възлага задължението да приема регламенти, директиви, или взема решения.

26. Съгласно член 43 от Договора, *inter alia*, Съветът е приел Регламенти № 2141/70 и № 2142/70 посочени по-горе.

27. Както е изложено в член 1 от Регламент № 2141/70, общата структурна политика, установена от този регламент преследва, *inter alia*, целта да „насърчи рационалната употреба на биологичните ресурси на морето и на вътрешните води”.

28. Съгласно четвъртото съображение от Регламента, според който „Общността трябва да бъде способна да взема мерки, за да защити наличните ресурси риба във въпросните води” - интерес, който е отбелязан също в предпоследното съображение от Регламента № 2142/70, Съветът е овластен в случаи, в които „осъществяването на риболова в морските води на държавите-членки, посочени в член 2” - т. е. Водите, които попадат под суверенитета или под юрисдикцията на държавите-членки, „излага някои от техните ресурси на рискове от прекалено интензивна експлоатация”, да „вземе необходимите мерки за тяхното опазване”.

29. Накрая, член 102 от Акта за присъединяване постановява, че най-късно от шестата година след присъединяването, Съветът „определя условията за риболов с оглед да се гарантира опазването на дъното и опазването на биологичните ресурси на морето”.

30. От тези разпоредби взети като едно цяло следва, че Общността разполага, във вътрешен план, с правото да взима всякакви мерки за запазване на биологичните ресурси на морето, мерки, които включват определянето на квоти за улов и тяхното разпределяне между различните държави-членки.

31. Следва да се уточни, че въпреки че член 5 от Регламента №2141/70 е приложим само за географски ограничена риболовна зона, следва обаче от член 102 от Акта за присъединяване, от член 1 от упоменатия Регламент и освен това от самата същност на нещата, че правомощията на Общността да съставя правила *ratione materiae* се разпростира също, доколкото държавите-членки имат сходни правомощия в международното публично право, до риболова в открито море.

32. Единственият начин за гарантиране опазването на биологичните ресурси на морето, едновременно ефикасно и разумно, е чрез правна уредба, задължителна за всички засегнати държави, включително страни нечленки.

33. При тези условия, от самите задължения и права, които правото на Общността е създадо и е наложило във вътрешен план на институциите на Общността, следва, че Общността е овластена да се занимава с международни ангажменти за опазването на морските ресурси.

34. 2) При положение, че правомощията на Общността по въпроса са установени, сега следва да се вземе предвид дали институциите на Общността са поели ефективно функциите и задълженията, които произтичат от Конвенцията и от решенията взети в рамките на същата.

35. В тази връзка следва да се отбележи, от една страна, че нищо решаващо не е било направено в рамките на самата Конвенция, сключена по време когато Общността още не е приела подзаконовите разпоредби за сектора на морския риболов.

36. Всяко приспособяване на механизма за взимане на решения, въведен от Конвенцията, с изключение на действие на самата Общност и нейните държави-членки, е предмет на договаряне с другите договарящи се страни.

37. От друга страна, подзаконовите текстове, въведени в сила в рамките на Общността, се ограничават да предоставят на институциите на Общността властта да взимат мерки, подобни на тези, които засегнатите държави-членки са се ангажирали да вземат и действително са взели, в рамките на Конвенцията, и доколкото институциите не са се възползвали до момента от тази власт.

38. Това състояние на нещата е в основата на член 102 от Акта за присъединяване, който отново разглежда проблема за защитата на дъното и опазването на биологичните ресурси на морето, от гледна точка на неговото цялостно решаване, с участието на новите държави-членки, които, поради тяхното географско положение, имат голям интерес в сектора на риболова.

39. При тези условия, тъй като Общността още не е упражнила напълно функциите си в тази област, отговорът, който следва да се даде на поставените въпроси е, че по време на фактите поставени на преценката на националните юрисдикции, държавите-членки са имали правото да поемат, в рамките на Конвенция в областта на риболова в североизточната част на Атлантическия

океан, задължения свързани с опазването на биологичните ресурси на морето и че затова те са имали, при това положение правото да гарантират прилагането им в сферата на тяхната юрисдикция.

40. Все пак, следва да се уточни, от една страна, че тези правомощия на държавите-членки имат само преходен характер, а от друга страна засегнатите държави-членки сега са обвързани от задълженията на Общността при техните преговори в рамките на Конвенцията и на други подобни споразумения.

41. Относно преходния характер на упоменатите по-горе правомощия следва от изложените по-горе съображения, че те ще приключат „най-късно от шестата година след присъединяването”, тъй като Съветът трябва да е приел дотогава, в съответствие със задължението, наложено от член 102 на Акта за присъединяване, мерки насочени към опазването на ресурсите на морето.

42. Относно задълженията, възложени сега на засегнатите държави-членки следва първо да се подчертае, че според член 5 на Договора, „държавите-членки взимат всички подходящи мерки, общи или специални, които могат да гарантират изпълнението на задълженията, които произтичат от настоящия Договор или са резултат от актовете на институциите на Общността” и „улесняват последната при изпълнението на нейната мисия”.

43. Съгласно член 116 от Договора, „по всички въпроси от особен интерес за Общия пазар след изтичането на преходния период действията на държавите-членки в рамките на международни организации от икономически характер могат да бъдат само общи”, като Комисията има задължението да представя на Съвета предложения в тази насока и Съветът е задължен да се произнася по тези предложения.

44. От всички тези фактори следва, че държавите-членки, които участват в Конвенцията и в други подобни споразумения, сега са не само длъжни да не поемат всякакви задължения в рамките на тези конвенции, които могат да попречат на Общността при упражняването на задачите, поверени и от член 102 от Акта за присъединяване, но също са длъжни да водят общи действия в рамките на Комисията по риболова.

45. От това следва, че доколкото институциите на Общността са започнали процедурата за изпълнение на разпоредбите на упоменатия член 102, и най-късно в срока установен от този член, тези институции и държавите-членки са длъжни да използват всички правни и политически средства, с които разполагат, за да гарантират участието на Общността в Конвенцията и в други подобни споразумения.

II - Относно вътрешната власт на държавите-членки да определят квоти за улов

46. За да се разбере, дали мерки като тези приети от Нидерландия са несъвместими с правото на Общността, следва да се провери, от една страна, дали те застрашават целите или функционирането на системата, създадена с Регламенти № 2141/70 и № 2142/70 и от друга страна дали те представляват мярка с равностоен на количествено ограничение ефект за търговията в Общността.

47. 1) По първия от тези въпроси първо следва да се посочи, че упоменатите регламенти, както и член 102 от Акта за присъединяване, предвиждат самите те приемането на подобни мерки.
48. След това, Съветът изрично е овластил държавите-членки съгласно своя Регламент №811/76, приет след като тези въпроси са били отнесени до Съда, „да ограничават улова на техните риболовни флотилии” и това, без да счете за необходимо да измени правилата относно структурната политика и организацията на пазара, установена с Регламенти № 2141/70 и № 2142/70.
49. При това положение, мерки за ограничаването на улова на риба и възможността да бъдат взимани такива мерки, са съставна част от общата система, създадена от упоменатите регламенти.
50. Макар че такива мерки могат да имат въздействие върху функционирането на други елементи от тази система, и по-специално, нейната система от цени, след като едно такова въздействие, е било прието от самото начало от самата правна уредба на Общността, то не би могло да бъде приравнено на разрушителните последици, забранени от правото на Общността, на национални мерки, които не са свързани с целта на правна уредба на Общността.
51. Но съществуването на общата организация на пазара включва за държавите-членки, задължението да гарантират, че уловът следва да бъде ограничен по такъв начин, че да се сведат до минимум последиците за функционирането на тази организация.
52. Затова отговорът до националните юрисдикции следва да бъде, че една държава-членка не застрашава целите или функционирането на системата, създадена с Регламенти № 2141/70 и № 2142/70, ако е приела мерки, които включват ограничаване на осъществяването на риболов с оглед опазване на морските ресурси.
53. 2) Накрая, за да се узнае дали мерки като приетите от Нидерландия са забранени като мерки с равностоен на количествено ограничение ефект, разпоредбите на Регламента №2141/70 не установяват изрично такава забрана що се отнася до търговията в рамките на Общността.
54. Все пак, от съчетаните разпоредби от членове 38 - 46 и 8, параграф 7 от Договора следва, че тази забрана произтича от разпоредбите на Договора най-късно от изтичането на преходния период, така както е било подчертано в двадесетото съображение от Регламент № 2142/70.
55. Национална правна уредба като тази, която е предмет на разглежданите производства, от една страна, и забраната, установена в член 30 и последващите от Договора от друга страна, се отнасят до различни етапи от стопанския оборот, а именно съответно до производството и до пускането на пазара.
56. Отговорът на въпроса дали една мярка, която ограничава земеделското производство пречи на търговията между държавите-членки, зависи от общата система, създадена с основната правна уредба на Общността в засегнатия сектор и от целите на тази правна уредба.

57. В тази връзка следва да се вземе предвид също естеството и условията на „производство“ на въпросния продукт, в случая, рибата.

58. Мерки за опазване на ресурсите на морето посредством определяне на квоти за улов и ограничаване на риболовните усилия, като се ограничава „продукцията“ в краткосрочен план, целят именно да избегнат това „производство“ да отбележи спад, като застраши сериозно снабдяването на потребителите.

59. Затова фактът, че такива мерки, водят в краткосрочен план до намаляване на количествата, които засегнатите държави са в състояние да разменят помежду си, не би могло да доведе до това те да бъдат поставени между мерките, забранени от Договора, като определящият елемент е, че в дългосрочен план, тези мерки са необходими, за да гарантират оптимални и постоянни добиви от риболова.

60. Следователно отговорът, който трябва да се даде на Arrondissementsrechtbanken на Zwolle и на Alkmaar е, че национални мерки, които включват ограничаване на осъществяването на риболова с оглед опазване на морските ресурси, не представляват мерки с равностоен на количествено ограничение ефект за търговията в рамките на Общността, които са забранени съгласно членове 30 и последващите от Договора.

61. Четвъртият въпрос става безпредметен.

По съдебните разноски

62/63 Разходите, направени от правителството на Обединеното кралство, датското, италианското и нидерландското правителство, както и от Съвета и от Комисията на Европейските общности, които са представили становища пред Съда, не подлежат на възстановяване, и с оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред националните юрисдикции, последните следва да се произнесат по съдебните разноски.

По изложените съображения,

Съдът,

като се произнася по въпросите, отнесени до него от Arrondissementsrechtbanken на Zwolle и на Alkmaar, с решения от 24 декември 1975 г. и 2 януари 1976 г., реши:

1) По време на представянето на фактите пред националните юрисдикции, държавите-членки са били овластени да поемат, в рамките на Конвенция в областта на риболова в североизточната част на Атлантическия океан, задължения относно опазването на биологичните ресурси на морето и са имали правото да гарантират прилагането им в сферата на тяхната юрисдикция.

2) С приемането на мерки, които включват ограничаване на осъществяването на риболов с оглед опазването на морските ресурси, една

държава-членка не застрашава целите или функционирането на системата, създадена с Регламенти № 2141/70 и № 2142/70.

3) Такива мерки не представляват мерки с равностоеен на количествено ограничение ефект на търговията в рамките на Общността, забранени съгласно членове 30 и последващите от Договора.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 14 юли 1976 година.

Подписи